

forslag, indtil den endelige regionplan godkendes af miljøministeren.

Det er påkrævet, at der sikres en sammenhæng mellem regionplanlægningen og den kommunale dispositionsplanlægning. Da den kommunale dispositionsplanlægning selvsagt må være i overensstemmelse med regionplanlægningen, vil det være betænkeligt at søge en dispositionsplanlægning efter de nye regler forceret frem parallelt med udarbejdelsen af regionplanerne. Hvis kommunerne får pligt til straks fra ikrafttrædelsen af nærværende lovforslag at udføre dispositionsplanlægning i overensstemmelse med de foreslåede nye regler herom, vil der være betydelig risiko for, at den udførte planlægning må omgøres, når en regionplan er tilvejebragt. Også risikoen for offentliggørelsen af region- og dispositionsplanlægningen vil tilsige, at der ikke indføres en ordning, som kan føre til en i det indbyrdes forhold uheldig tidsmæssig placering af den offentlige debat omkring henholdsvis regionplanskitserne og kommunens dispositionsplanlægning.

På den anden side er det særdeles ønskeligt, at regionplanlægningen snarest følges op af kommunale dispositionsplaner.

Det foreslås derfor bestemt, at kommunalbestyrelsen skal tilvejebringe et dispositionsplanforslag senest 2 år efter, at der er godkendt en regionplan, som omfatter kommunen. Dette udelukker naturligvis ikke, at kommunalbestyrelsen kan påbegynde dispositionsplanarbejdet på grundlag af de nye regler allerede før regionplanens godkendelse.

Regionplanlægningen for hovedstadsområdet har som nævnt hjemmel i en særlig lov herom.

Hovedstadsrådet, der er regionplanmyndighed i hovedstadsområdet, må forventes i løbet af relativt kort tid at kunne vedtage en regionplan for hovedstadsområdet og indsende planen til miljøministerens godkendelse. Det kan således forventes, at et dispositionsplanarbejde i overensstemmelse med en godkendt regionplan kan påbegyndes i hovedstadsområdet på et tidligere tidspunkt end i det øvrige land.

Endvidere er både indholdet af regionplanen for hovedstadsområdet og regionplanmyndighedens beføjelser anderledes end i det øvrige land.

Således vil regionplanen for hovedstadsområdet også rumme hovedretningslinier såvel for byfornyelsen som for betydningsfulde sektorplanlægninger såsom trafikbetjeningen, vandforsyningen, spildevandsafledningen m. v. Endvidere vil regionplanen for hovedstadsområdet indeholde retningslinier for fordelingen i hovedtræk af bebyggelsesarterne i byzonerne samt retningslinier for tidsfølgen for

både byzonerne udbygning, byfornyelsen og tilvejebringelsen af de nødvendige anlæg m. v. i henhold til den nævnte sektorplanlægning.

Hovedstadsrådet har efter loven ret vidtgående beføjelser med henblik på en sikring af regionplanens virkeliggørelse. Eksempelvis kan hovedstadsrådet påbyde en kommunalbestyrelse at undlade at medvirke ved privat eller offentlig byggemodning af byzonearealer, hvis en byudvikling på de pågældende arealer er uønsket på det pågældende tidspunkt. Omvendt har hovedstadsrådet gennem den såkaldte hovedstadsfond mulighed for at yde støtte til kommunerne til gennemførelsen af foranstaltninger til fremme af regionplanens virkeliggørelse.

Lovforslagets bestemmelser om, at kommunernes dispositionsplanlægning skal være i overensstemmelse med en godkendt regionplan, vil derfor stille særlige krav til dispositionsplanlægningen i hovedstadsområdet.

Den særlige lov om regionplanlægning for hovedstadsområdet indeholder i øvrigt nogle bestemmelser om hovedstadsrådets indsendelse med den kommunale byplanlægning. Disse bestemmelser, der bygger på den nugældende bygge- og byplanlovgivning, foreslås ophævet. Der henvises til bemærkningerne til det samtidig hermed fremsatte lovforslag om konsekvensændringer i andre love.

Hovedtræk af den hidtidige lovgivning om byplanlægning.

Udviklingen inden for dette lovområde har resulteret i en fortløbende serie af love m. v., der har medført en fortsat udbygning og intensivering af planlægningsvirksomheden i kommunerne, og hvorved der er indført supplerende forskrifter for bebyggelsesforholdene i områder, som ikke er omfattet af en egentlig byplanvedtægt eller tilsvarende planer. Lovgivningen er blevet gennemført, efterhånden som enkeltproblemer opstod og nødvendiggjorde en løsning, og der har ikke førend i den seneste tid været tilstrækkelig anledning til — eller mulighed for — at forsøge en gennemgribende revision af denne lovgivning. Imidlertid er det nu almindeligt anerkendt, at det er nødvendigt at planlægge og regulere udformningen og anvendelsen af vore fysiske omgivelser, ikke alene for at undgå ressourcespild, men også for at forbedre miljøet i vid forstand og beskytte de naturgivne omgivelser.

Allerede i slutningen af forrige århundrede indførtes nogle enkle og relativt primitive bestemmelser, der kan betragtes som begyndelsen til en differentiering af bebyggelsen inden for det enkelte bysamfund og dermed udgør spiren til den første egentlige